

Dahab 2005

1 -8 November 2005

Dinsdag 1 november

Tja, waar begin je aan als je voor het eerst meegaat met een redelijk onbekende club mensen op duikvakantie naar Egypte? Een enkele ken je van gezicht maar vaak weet je bij dat gezicht geen naam. Je schuifelt de bus in en wacht af wat er gaat gebeuren... Het is ook wel vroeg om echt een zinnig gesprek te beginnen. Ik kijk op mijn horloge: 6.45 uur! Het wordt een lange dag.

Om 10.00 uur staan we op Schiphol. Koffie? Ja, graag! Over en weer ontstaat een babbel en na de koffie schuifel ik mee langs de taxfree shops. Het vliegtuig blijkt (nog meer) vertraging te hebben. Vooruit maar. Kom ik daarvoor zo vroeg mijn bed uit?

Ok, eindelijk dan om 13.35 uur hangen we met de beentjes in de lucht. Als we landen is het donker en na wat papier- en stempelwerk op het vliegveld in Sharm el Sheikh (check, check, dubbelcheck) zitten we dan in de bus op weg naar Dahab. Het hotel ziet er goed uit in het donker. We eten en drinken wat en gaan naar bed.

Woensdag 2 november

Na een redelijke nachtrust (WAT staat me morgen te wachten?) en een heerlijk ontbijt maken we ons klaar waar we voor gekomen zijn, namelijk duiken! Een vermoeiende bezigheid kan ik wel zeggen... De duikspullen worden vervoerd naar de duikschool, wachten, formuliertjes worden ingevuld, wachten, volgt een groepsindeling, wachten, en hup, de auto in op weg naar de duikstek.

We worden, heel luxe, vervoerd in taxi's. Leuk, allemaal van die 4x4 jeepjes. Achter instappen dan maar en starten..... Mooi niet dus! Om een beeld te geven van de taxi's: ze waren te slecht voor de sloperij als ze hier gereden zouden hebben. Nee, zulke auto's worden in Nederland van de weg geplukt. De ene auto startte d.m.v. 2 draadjes te koppelen, een andere auto begon na het starten knallen te geven met rookpluimen van onder de auto, weer een andere had tussen de voorstoelen een jerrycan met benzine staan met een primitief gerepareerd slangetje aangesloten op de motor en de chauffeur zat tijdens het rijden gewoon te roken... (!) Geen teller of wijzer op het dashboard deed het nog, gescheurde bekleding overal waar je keek, om nog maar te zwijgen over de verschrikkelijke, zwarte dampen die uit de uitlaat kwamen. (morgen maar vast voor het instappen m'n automaat aansluiten)

Met mijn westerse ogen lijkt het net of er niets afgebouwd is als ik over het landschap uitkijk. De weg heeft geen groene berm maar zand, hopen zand liggen langs of half op de weg, de beplanting is mager tussen de weghelften, bij de checkpoints staan primitieve houten kantoortjes met olievaten op de weg om verkeer langs te leiden. Stapels stenen staan te wachten om verwerkt te worden. Ooit. Verder hier een daar en verdorde (palm)boom. Dan houdt de weg ineens op. Wat nu? Ach natuurlijk, gewoon de zandbak in. Och, kijk daar, een bedoeïenen gezelschap met dromedarissen. Klik, zie zo, die staat vast op de foto.

Al slingerend en hotsend komen we uiteindelijk aan op de plaats van bestemming. Waar kwamen we ook al weer voor? O ja, duiken. Auto's met duikspullen worden uit geladen, plekje zoeken (in de schaduw), drinken bestellen, setje in elkaar zetten, briefing. Het belooft wat als ik de gids mag geloven, en dat doe ik. Duikplek: Moray Gardens. Duikspullen aantrekken, buddycheck en dan gaat het gebeuren. Best spannend. Als ik in het water lig en het sein geef/krijg voor onder water is mijn buddy al meteen weg. Ik heb niet genoeg lood!, en kom niet beneden. Ja, ik zie ook niemand meer. Waar zijn ze? Ja, beneden, maar langs de kant van het water is het erg troebel door alle opgestoven zand en gruis van al die duikers die naar beneden willen, dus slecht zicht! Wat te doen: wachten tot mijn buddy mij komt halen of gewoon gaan? Gaan dan maar want ze hebben mij verteld dat het erg helder moet zijn beneden dus daar vertrouw ik dan maar op, dit is de Rode Zee en niet het Grevelingenmeer op een warme zaterdagmiddag. Snel, vest leeg en zakken! Ja, het gaat tòch, maar moeizaam. Zwemmen door het troebele water en dan opeens: allemaal duikers om mij heen en VIS, zóveel VIS!!! In alle kleuren, soorten en maten!!! Ja, en daar is mijn groep en ook mijn buddy! Ze hebben gelijk gehad.....

Fantàstisch, zeg. Ik kan alleen maar een kreet uitslaan door mijn automaat. Weet niet waar ik het eerst moet kijken.

Ik heb een eenvoudig fototoestelletjes bij me en wil meteen alles op de foto zetten. Ook heb ik zo'n geplastificeerd kaartje met Rode zeevissen er op zodat ik onder water vissen kan benoemen. Alles voor de dag ermee en werken. Na wat geklungel met beide word ik weer nuchter. Wat: niks foto's maken en identificeren, ik ga eerst maar eens een dag KIJKEN. Alles weer in mijn pockets en genieten van alles. Prachtig! Oh, hoe vertel ik het ze thuis..... Is van later zorg. Kijken! Bewonderen! Verwonderen! Onvoorstelbaar! De enige vis die ik meteen herken is Nemo. En al dat koraal! Het rif! Nee, dit is geen luchtbel waar ik in zit en straks kapotkapt, this is real live. Oh, ik moet al weer terug want we zitten op 120 bar. Nu al, ik ben hier net.

Als ik even later weer aan de kant sta heb ik de mooiste dingen gezien van alle duikers hier bij elkaar, denk ik vol trots. En vanmiddag is er nòg zo'n feest. En morgen wordt het nòg een mooier feest want dit is nog maar het tipje van de sluier, zo werd mij verteld. Ik kan het (bijna) niet geloven. Als ik 's avonds na het eten in mijn bed lig zie ik alles nogmaals voorbij komen. Midden in de nacht schrik ik wakker en heb het gevoel dat ik mijn hele duikuitrusting aan heb. Ik heb het er warm van. Tja, je maakt wat mee op een winterse dag in Egypte.....

Janita Melse

Donderdag 3 november

Vandaag een bootduik-dag voor de helft van de groep, de rest ging naar de Blue Hole. Morgen zou het programma net andersom zijn. Bij het verzamelen op de duikschool om 7.45 uur bleek er wat onduidelijkheid: uit de geplande groepen ontbraken een paar mensen, die dachten pas om 8.15 uur te moeten verzamelen, daarvoor in de plaats waren er wel enkele anderen. De boot lag even buiten Dahab al klaar, de kratjes en flessen werden aan boord gezet en we konden vertrekken. Het was ongeveer een uurtje varen naar de duiklocatie. Het was heerlijk weer, ondanks het vroege tijdstip! De duikspullen werden direct in orde gemaakt, zodat alles klaar stond voor de eerste duik. Per ongeluk had ik een nitrox-fles gepakt, dat was niet de bedoeling. Gelukkig ontdekte iemand het tijdig, zodat ik nog kon wisselen.

Op de duikplek aangekomen, Gabr el-Bint, eerst een briefing met info over de duikplaats, de geplande duik, de do's en de don'ts. Buddy's verdeeld, spullen aan en te water. Sanne, die met Yolanda dook, ontdekte al snel een heuse octopus. Erik, mijn buddy, probeerde hem te fotograferen, maar hij liet zich jammer genoeg niet uit zijn schuilplaats pesten. Verder zagen we een schorpioenvis, een prachtige keizersvis zo'n 5 m. onder ons, diverse felpaarse dwergbaarsjes en vele harde en zachte koralen. We zwommen met 4 buddyparen erg dicht bij elkaar, wat ik niet zo prettig vond. Het was nog steeds een beetje wennen, na zo'n lange tijd weinig/niet gedoken te hebben. Ik zat daarom al snel op 110 bar, het sein om terug te keren. De beloofde gorgonen hebben we met ons groepje daarom helaas niet gehaald.

Blijkbaar waren Erik en ik onze duikleider Isham op het laatst voorbij gezwommen, we zaten bij de veiligheidsstop ineens tussen een andere groep. Isham was daar achteraf niet echt blij mee (nou ja, wij waren op bepaalde momenten ook niet zo blij met hem, toch, Sanne en Frans?!). Na 33 minuten alweer het water uit, de rest van de groep volgde wat later. Ondanks m'n onrust was het toch een schitterende duik!

Vervolgens paradijselijk ontspannen in het zonnetje op het voordek, waar de lekkerste geuren uit de kombuis voorbij kwamen. Binnen werd een lunchbuffet opgesteld wat er fantastisch uitzag en ook zo smaakte: gemengde gestoofde groentes, rijst, aardappelpuree, humus, gefrituurde kip, gekruide worstjes en plat brood. Heerlijk! Rond een uur of half twee opnieuw te water, nu mocht ons groepje als eerste in plaats van als laatste. De duik ging nu vanaf de boot naar links ('s morgens naar rechts), eerst diep, later ondiep terug via een prachtige koraaltuin. Bij het springen schoot mijn snorkel los, wat iemand gelukkig zag, dus buddy Frans dook er direct achteraan. Bedankt Frans!

De rest van de groep daalde gelijk mee naar zo'n 15 meter. Terwijl ik omkeek, de diepte in, dacht ik even het silhouet van een hamerhaai te zien.... Het ging zo snel dat ik Frans niet eens kon waarschuwen, hij had ook vast niet begrepen waar ik naar wees. De benodigde gebaren zaten er op dat moment ook nog niet echt goed in. Op de steile drop-off stonden drie prachtige tafelkoralen (één bleek helaas afgebroken), verderop bij het oversteken van een smalle kloof zagen we diep onder ons op de zandbodem een krokodilvis. Drie schorpioenvissen bij elkaar, een anemoon met clownsviis, een octopus die zich ook door de snorkel van Frans niet liet verleiden om

naar buiten te komen. Veersterren, paartjes wimpelvissen, scholen anthea's rond het koraal, 2 grote papegaaivissen en op het laatst vlak onder de boot een grote groep trompetvissen. Weer een geweldige duik!

De grap van de middag helaas net gemist: Harm zwom achter Yolanda, die later erg haar best moest doen om aan hem te verklaren wat die enorme bellen waren, die ter hoogte van het kruis uit haar duikpak omhoog stegen... Sanne en Lisa kwamen bijna niet meer bij toen ze het zagen. Ditmaal de duik goed volgemaakt: 50 minuten, tot het me echt te koud werd. In het zonnetje op het voordek kwamen we al gauw weer op temperatuur, helaas was het van korte duur: toen de boot draaide en weer richting Dahab voer verdween de zon achter de bergen. De boot lag flink te stampen op de golven, waardoor het achterdek toch een betere plaats bleek, vooral liggend.

Terug op de duikschool kratjes uitladen en spullen spoelen. Een groepje vertrok direct weer voor een nachtduik op het huisrif. Dat was opschieten, ze moesten vóór 6 uur terug zijn, anders was de duikschool dicht. Later duiken kon wel, maar dan met begeleiding en daar hing een prijskaartje aan. Heerlijk douchen en bijkomen tot aan het diner: weer zo'n fantastisch buffet, waar je iedere keer te veel van at. Vooral dat toetjesbuffet was steeds weer onweerstaanbaar... Nog tot een uur of 10 lekker aan de rand van het zwembad gezellig zitten kletsen met Goof, Margriet, Harm en later Frans. Om 11 uur lekker moe en voldaan gaan slapen.

Dineke Blom

Vrijdag 4 november

Al hobbelend in de jeeps, bereiken wij de duikplek `Blue Hole`, waar we in een soort bedoeïenenonderkomen kunnen verblijven. Dit is een overkapping, waar op de grond lage tafels staan met daaromheen kussens, die met lappen omwikkeld zijn. Na de uitleg gaan we lopend naar `Bells`, waar we het water in kunnen voor `Blue Hole`. Halverwege het lopen ontdekt Roel dat hij zijn zwemvliezen vergeten is, dus gaat terug, terwijl wij wachten op hem op de plek van bestemming.

Het is druk, dus wachten we rustig tot de duikers voor ons weg zijn. Dan worden we als het ware overdonderd door een buslading Italianen, die voordringen en tegelijk met ons het water in willen gaan. Na veel dringen kunnen we door de kleine opening in het rif naar buiten gaan, waar de duikers door een soort verticale goot 30 meter diep gaan. De snorkelaars volgen de `dropoff` aan de bovenkant.

Nadat de onervaren snorkelende club Italianen voorbij is, hebben we een schitterend zicht en kunnen we genieten van het mooie koraal met de visjes. Langzaam aan komen de duikers naar boven en kunnen we de `Blue Hole` zelf inzwemmen, omdat het koraal op een gegeven moment 6 á 8 meter onder water gaat. We komen bijna voor ons bedoeïenenonderkomen uit het water. Daar kunnen we in de schaduw zitten en wat eten of ervoor even warm worden in de zon. In de middag wordt er nog een duik gemaakt aan de andere kant van de `Blue Hole`, waarna we hobbelend hotelwaarts gaan.

Carla de Wit

De derde duikdag begon voor mij met de nodige twijfels. Mijn oren zaten namelijk potdicht en ik had het gevoel of het gehele blue hole nog in mijn hoofd zat. Voor de zekerheid had ik wat oordruppels genomen, die ik van Marnix had geleend. Ik kon natuurlijk altijd nog gaan snorkelen als het klaren niet ging.

's Ochtends ging het weer volgens het gebruikelijk ritueel bij de duikschool. Het inladen van de kratten en het zoeken van een jeep verliep vlot, en al gauw waren we onderweg naar de boot. Ik had me ingesteld op een rit van een half uur tot een uur over een kamelenpad, maar tot mijn verbazing bleken we binnen 5 minuten op de plaats van bestemming te zijn. De boot waarop we inscheepte heette de Ghazala VI en was tevens het huis van onze kapitein. Daarom werd er vriendelijk verzocht om de boel een beetje schoon te houden.

We gingen duiken op Gabr el Bint, wat vrij vertaald betekent, "het hoofd van het meisje". Het verhaal gaat dat hier lang geleden een bedoeïenenmeisje en een Egyptische jongen op elkaar verliefd werden. De welgestelde familie van de jongen was hier fel op tegen, het standverschil was te groot. De jongen en het meisje zetten echter door en zijn heimelijk met elkaar getrouwd. Toen de familie van de jongen erachter kwam, hebben zij het huwelijk ontbonden door het hoofd van het meisje af te hakken...

Tijdens de boottocht van een uur naar kregen we de briefing van onze belgische duikleider Bart. Onze opdracht was om het hoofd te zoeken. Na de briefing gaf Bart

het signaal dat we de spullen klaar konden maken. Mathilde stormde vervolgens als eerste naar beneden met in haar kielzog Marcel. Hieronder zien we Mathilde druk bezig met het optuigen van haar duikuitrusting. Het is jammer dat de luchtbel in zwart/wit wordt gedrukt, want de band bovenop de fles van Mathilde had wel degelijk een gele kleur. En zoals ieder duiker weet staat geel voor nitrox. Zodoende moesten Marcel & Mathilde alsnog van fles wisselen. Het spreekwoord zegt ook niet voor niets, de eersten zullen de laatsten zijn. Maar goed uiteindelijk kwamen we op de duikstek aan en werden de buddyparen gevormd. In mijn geval een trioetje met Noeleen en Saskia. We sprongen in het water en daalden langzaam af.

Een heerlijk gevoel overviel mij, want ik voelde mijn oren helemaal leegstromen en het klaren ging goed. Gelukkig zwom er niemand achter mij, want dat moet wel een raar zicht zijn geweest. Langs de steile wand zwommen we linksaf over schitterende koralen. Omdat we de stroom mee hadden, ging dit lekker makkelijk. Onderweg kwamen we ook nog een murene, een napoleonvis en nog veel meer vissen tegen waarvan ik de naam niet weet. Op de terugweg moesten we even tegen de stroom in zwemmen, maar in vergelijking met de eerste duik bij three pools stelde dit niets voor.

Terug aan boord begon het gebruikelijke opbieden van iedereen over wat ze allemaal gezien hadden. Ik heb mijn mond maar gehouden over de manta waarmee ik even heb meegezwommen. Ik wou mijn mededuikers niet jaloers maken. Na een heerlijke maaltijd aan boord gingen we 's middags opnieuw het water in om nu rechtsaf het rif af te zoeken. Gelijk bij de afdaling kwamen we al een behoorlijk grote white spotted pufferfish tegen. We daalden verder af tot we in een soort canyon kwamen, waarin zich een bijzondere starfisch ophield. Langzaam opstijgend via de weer adembenemende koralen, kwamen we ook nog baracudda's tegen.

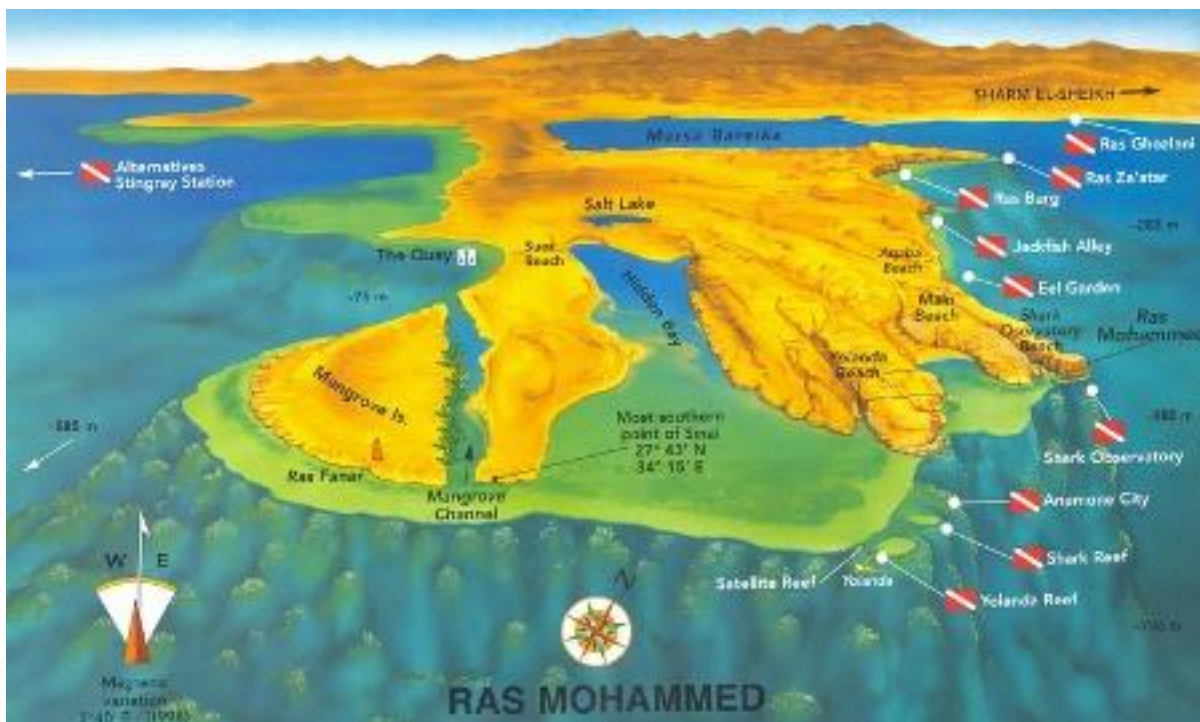
Toen we terug boven water kwamen bleek de boot een aardig stukje verderop te liggen. Daarom moesten we nog een stuk zwemmen en begreep ik ook gelijk waar die stomme snorkelmodules voor dienen, die je tijdens de opleiding moet doen. Terug aan boord konden we nog even relaxen en zag ik dat de groep toeristen, die met de bedoeïenen waren gekomen, zich klaar maakten om te vertrekken. Een aantal kamelen was al vertrokken, terwijl er nog een man en een vrouw aan het snorkelen waren. De vrouw had al snel door dat ze moesten vertrekken, maar de man was duidelijk op vakantie en maakte geen enkele haast. Dat deed zijn kameel echter wel. Deze vertrok namelijk zonder de man, met als gevolg dat hij op zijn duikschoentjes en in zwembroek door de woestijn achter zijn kameel aan moest. Ondertussen was onze boot ook aan de terugreis begonnen en in de verte zag ik die arme man in de woestijn verdwijnen. Wie weet loopt hij er nog steeds en heeft hij zijn zwemvliezen aan een bedoeïen kunnen verkopen voor een flesje water. Zodoende kwam er een eind aan weer een prachtige duikdag en waren we weer een ervaring rijker.

Rob Plasse

PS. Ik heb het hoofd niet gevonden. Iemand van jullie misschien?

Zaterdag 5 november

Ras Mohammed Helaas, we moesten er zelfs in de vakantie aan geloven: om kwart over 5 ging de wekker! Omdat we om 6 uur in het duikcentrum moesten zijn, en toch wel eerst wilden ontbijten, zat er niets anders op. Gelukkig was de volledige staf van het hotel ook al wakker en stond alles al klaar. Nu vond ik het al vroeg, maar die mensen waren toch al even bezig met de voorbereidingen en waren toch net zo vriendelijk als anders. Bij het duikcentrum de gewone chaos; eerst moest iedereen in 3 bussen, toen in 2. Daarna moest een aantal mensen uit de kleine bus, omdat de druk op de achteras anders te hoog zou worden (?!). Ik was in ieder geval erg blij dat ik in de grote bus zat. Om half 7 konden we eindelijk vertrekken.

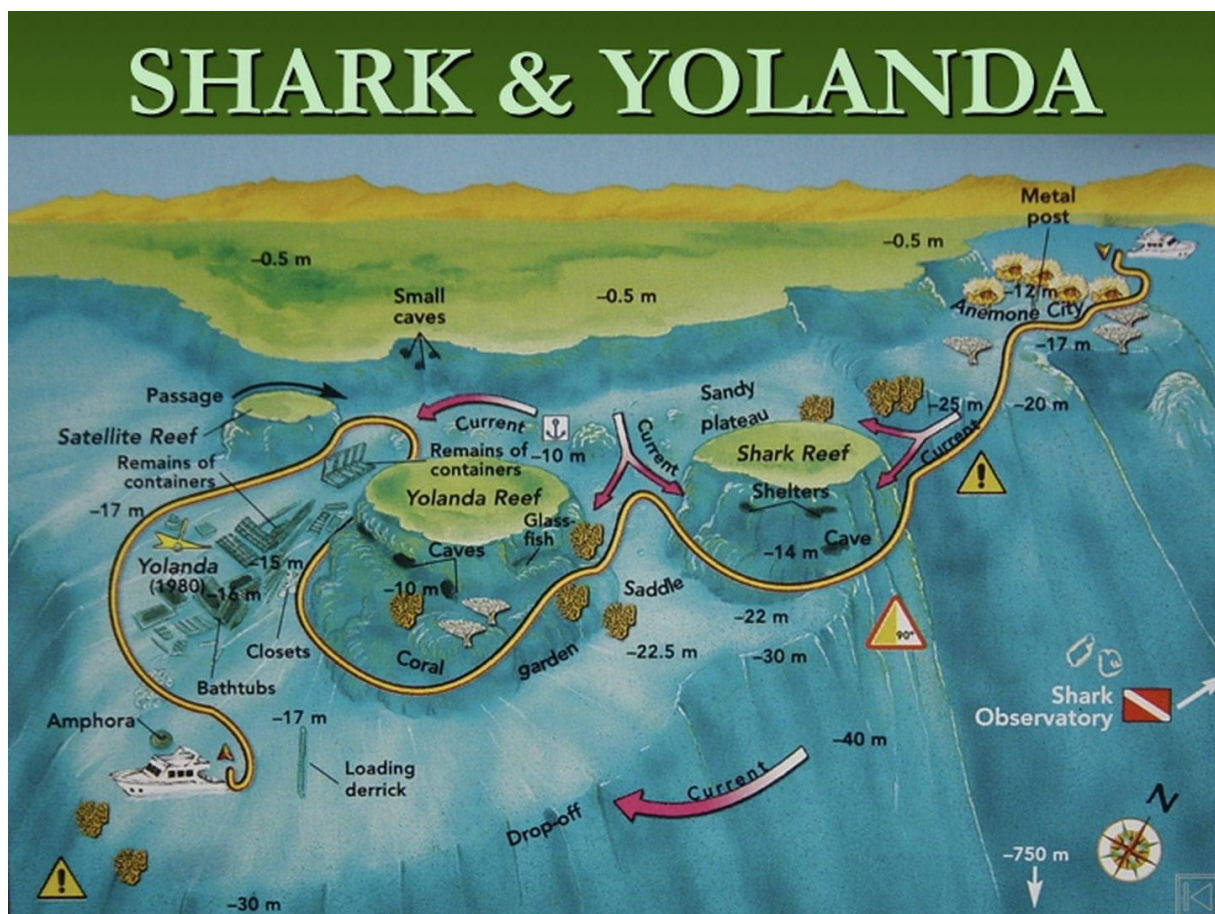
We reden naar Sharm el Sheikh, waar we na een flinke rit in de haven aankwamen. Waar volgens de verhalen vroeger 1 steiger met 20 boten lagen, was nu een gigantische haven met een boot of 60! We waren aan de vroege kant, dus gelukkig viel de drukte nog mee. Toch een voordeel van dat vroege opstaan. We werden naar 2 boten gebracht, wij mochten op de Gazalah 4. Voor diegenen onder ons die het niet weten: dat betekent 'gazelle'. Die dieren komen blijkbaar toch voor in Egypte.

We varen naar Ras Mohammed, waar we gaan duiken. Onze duikleider, een ex-marinier die Jim heet, geeft uitleg over de duik door allerlei 'hulpstukken' te gebruiken. Zo is mijn handdoek een rif en een lege fles stelt een waaierkoraal voor. Hij heeft heel 'eigen' gebaren om de vissen en andere dieren uit te beelden, maar ze zijn wel veelzeggend.

Als we alle spullen aanhebben gaan we te water. In eerste instantie valt ons niets op en we gaan de diepte in. Het is erg mooi hier, veel koraal en vis, het is net even mooier dan de andere plekken waar we gedoken hebben. Als we iets ondieper gaan,

valt het op dat Hans de Wit wel erg aan het speuren is op de zeebodem. Zoekt hij nou naar naaktslakken of zo? Dan zie ik dat hij stenen of dode koraalbrokken aan het verzamelen is. Aha, dus hij is te licht, hoe kan dat nou weer! Op den duur heeft hij 2 buddies nodig die hem op een meter of 5 diepte houden. Later blijkt dat hij bij het te water gaan zijn lood verloren is. Maar hij is gelukkig niet de enige. Er zijn blijkbaar ook mensen die hun vinnen vergeten.....

Dan volgt de maaltijd aan boord van het schip. We liggen gezellig met de 2 'Duikteam Zeeland' boten naast elkaar en kunnen bij elkaar op het bord kijken. Er volgt nog even een discussie over welke boot het gezelligst is, maar al gauw blijkt dat het niet om de boot, maar om de mensen erop gaat. Dan nog even het water in om te snorkelen en dan is het alweer tijd voor de volgende duik.

We varen naar het Yolanda Rif. Dit is een rif waar een boot met de naam Yolanda ooit gezonken is. Volgens Jim kan er een nogal flinke stroming staan, dus dat is afwachten. Als het goed is zien we geen wrakstukken van de Yolanda, maar wel 1 van haar wc-potten. Na de duikitleg van Jim gaan we te water. Iedereen zijn lood goed aan? Oké, alles prima. We dalen af naar een meter of 25. Hier is het nog mooier dan op de vorige plek. Toen Jim zei dat dit 1 van de top 10 duikplaatsen ter wereld is, had hij vast gelijk. We zien een prachtige Napoleonvis en zelfs een zeeschildpad! Helaas is de stroming tussen de riffen te sterk en kunnen we niet naar de wc-pot kijken, maar we zien wel een krokodilvis. Dat maakt veel goed. Dit is wel

de mooiste duik tot nu toe. Het is jammer om uit het water te gaan, maar er zit niets anders op.

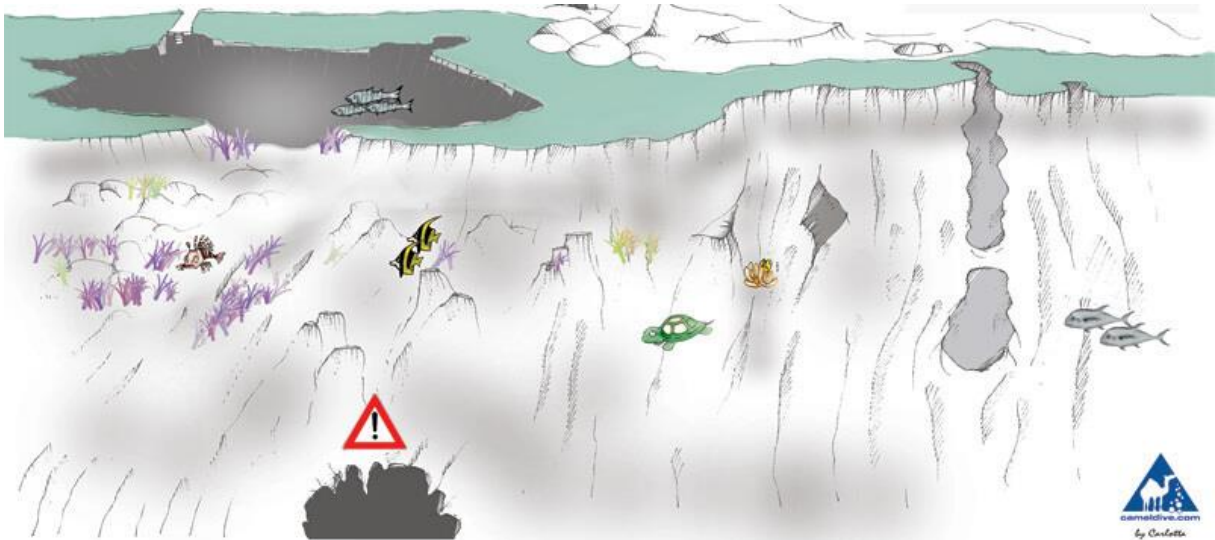

Aan boord vergelijken we onze sterke verhalen. Het sterkste verhaal is wel dat van Marnix! Hij voelde zich niet helemaal lekker onder water en heeft over het Yolanda Rif heen gebrakt! Hoe hij het voor elkaar kreeg was hemzelf (en ons) een raadsel. Volgens hem had hij zijn automaat niet eens uit zijn mond gehaald, knap hoor! Jammer genoeg voor zijn mededuikers waren er niet veel vissen geïnteresseerd in dat wat hij uitdeelde, dus die hadden er ook niet veel aan. Yolanda was toch wel een beetje beledigd, maar ja, dat kan ik me voorstellen...

Verder verliep alles voor zover ik weet zonder problemen. Om een uur of 7 waren we weer in Sharm en konden we met de bussen terug naar het hotel. Moe maar voldaan. Daarna nog eten en even gezellig in de bar verhalen uitgewisseld met de thuisblijvers. Nog naar wat muziek geluisterd (Jailhouse Rock, Chain Gang etc.) en toen naar bed.

Groeten Anke Engelberts Foto's Roel van der Mast, Hans de Wit

Dahab, dag 5: Canyon, Coral Garden en Lighthouse

Om 6 uur werden we gewekt door een prachtig onbewolkte lucht, een licht briesje en 27 graden in het zonnetje. Wat kan je nog meer wensen op een duikdag. Na het, zoals gewoonlijk, goed verzorgde ontbijt begaven we ons naar het dive center voor het gereed maken en inpakken van onze “gear” en de hierop volgende off-the-road race naar de 1e duikstek: Canyon.

Canyon is één van de immer populaire duikstekken in Dahab die, ondanks de zware druk van overbeduiking, nog steeds een rijk begroeid en bewoond rif kent op twee minuutjes zwemmen van het entry point. De site dankt zijn naam aan de scheur in het oude rif, dat van 20m de diepte inloopt. Het doel van de eerste duik was dan ook

een afdaling in het bovenste stuk van de Canyon. Na de afdaling in de Canyon bleek de grote school met glasvisjes, die zich hier tot enkele jaren terug ophield, helaas te zijn verdwenen. Desondanks blijft de afdaling in de Canyon een leuke ervaring en bood genoeg voer voor de artistiek aangelegde ow fotografen in ons clubje. De uit de grond borrelende lucht van de duikers in de Canyon leent zich overigens ook goed voor wat experimentele fotografie. Na de opstijging uit de Canyon kon iedereen op zijn gemak de duik vervolgen. Enkele deden dat zelfs zo rustig dat zij na 110 minuten duiktijd pas het water uitkwamen. Toch kwamen ook deze duikers nog op tijd voor de lunch, want deze kwam met het gebruikelijke Egyptische tempo: zeer langzaam. Anderhalf uur na hun bestelling zat een grote deel van de groep nog steeds op hun eten en drinken te wachten. Ondertussen werd door de wachtenden er wat overgegooid met allerhande gebruiksvoorwerpen en werd er wat met het thuisfront ge-sms'd (o.a. met het verzoek om de stoere duikverhalen te staven). Kortom de gebruikelijke activiteiten om de tijd tussen twee duikjes te doden. De vertraagde maaltijd leverde geen probleem op voor de duikplanning, want door een feilloze afstemming waren de op het dive center gevulde flessen pas weer terug nadat iedereen klaar was met de vertraagde maaltijd.

Voldaan van de maaltijd gingen de eerste groepjes weer te water. Nadat de eerste groep reeds te water was gegaan kwam Bart nog rap teruglopen voor zijn duikcap, want het water was toch wel erg fris. Een opmerkzaam oog zag echter dat hij naast zijn cap ook zijn vergeten duikbril uit het kratje haalde, en zo moest ook onze Belgische duikgids toegeven dat het vergeten van een uitrustingsstuk echt iedereen kan overkomen. De duik in zuidelijke richting was op de Coral Garden en wederom erg mooi en lang. Echter dit keer moesten langduikers constateren dat de truckchauffeurs al aan het inpakken waren en dat de omkleedmatjes al ingepakt waren toen zij nog uit het water kwamen. Kordaat optreden van Bart richting chauffeurs voorkwam dat zaakjes in de Egyptische soep liepen.

Na de tweede duik was er de gelegenheid om een 3e duik te maken op het Hilton huisrif en op jacht te gaan naar het illustere zeepaardje of om een nachtduik te maken bij de Lighthouse. Deze site dankt zijn naam aan de vuurtoren die op dit punt staat. Helaas is daar weinig meer van te zien omdat de toren ingebouwd is door hotels en dive centers. Ook deze duik was weer goed voor veel schoons: sepia's, pijlinkvisjes, Spaanse danseressen en nog veel meer. Toch bleek dit niet genoeg voor hen die op zoek waren naar de heilige graal onder de beestjes: het zeepaardje. In een actie waar René Diekstra en Han van Meegeren een puntje aan kunnen zuigen, werd een foto genomen van een zeepaardje en nog wel boven water. Waar zo'n Debelius gids wel niet goed voor is ;) Teruggekomen in het hotel werd de laatste officiële duikdag afgerond met een goede maaltijd, een overheerlijk toetje en voor de verslaafden een lekker waterpijpje toe.

Ron van der Veen, foto's Roel van der Mast, Mathilde Matthijssse en Goof Weezepoel

Maandag 7 november

Dagje ontbubbelen.... De laatste dag hebben velen anders ingevuld. Relaxend, duikend, winkelend en sommigen maakten een tripje. Het bleek dat ook Hans & Adrie, Bea & Janita, Pim & Anke en wij dus (Jannie en Henk) voor de zelfde tocht hadden gekozen. De uitstap die ons naar het midden van de zuidelijke Sinaï zou brengen n.l. het Katherina klooster in combinatie met een tocht door woestijn, eten bij Bedoeïnen en een wandeltocht door de White Canyon. Voor het tweede deel voegden ook Yvonne & Ronald bij ons (en twee Duitse echt)paren).

Nu kan ik de gids van Egypte overschrijven en interessante feiten overnemen maar wat heeft me nu echt beïndrukt? Waarom kijk ik met genoeg terug naar deze dag? Eigenlijk....om de Egyptenaren zelf. Ik kende deze mensen alleen van de passages door het Suez Kanaal. Daar moesten eerst de sloffen sigaretten en drank worden gesuppleerd en werd ons om onduidelijke reden een boete opgelegd die we konden afkopen met cash dollars. Werden we, ondanks maatregelen, soms toch nog van privébezittingen bestolen. Ik ging dus met een negatieve ervaring en bevooroordeeld naar Egypte onder het motto: 'Ik kom hier om te duiken en verder verwacht ik niets' Die mening is dus nu bijgesteld. Bijvoorbeeld... de chauffeur, een Bedoeï, wilde graag zijn verhaal kwijt over de manier waarop ze leven en over de geschiedenis van de Sinaï en andere wetenswaardigheden. Een van de aardige verhalen wat me bij is gebleven is hoezeer de 'Camel' belangrijk is in het leven van de Bedoeïnen. Hoe b.v. dit eigenwijze beest de weg naar het huis van zijn baas terug vindt, al wordt hij midden in de woestijn alleen achtergelaten. Dat de Sinaï camel niet te vergelijken is met een Noord Afrikaanse of Indische camel. Dat een goede Sinaï "race" camel wel tienduizenden dollars kan opleveren en big business is. Dat men aan de manier waarop een man zijn hoofddoek wikkelt, zijn familie-afkomst kan vaststellen. Verder was ik wel aangedaan door hun kinderen. De Bedoeïnen-meisjes die hun huisvljkt kwamen verkopen. Toen, tijdens een stop onderweg naar het klooster, me een blauwe Scarabee werd omgedaan en ik de hoopvolle blik van een in lompen gekleed meisje zag, was ik toch geraakt, verkocht dus.... Een foto als aandenken en de werelden werden weer gescheiden.... Zo waren er ook ontmoetingen met een meisje in de oase die we hadden geleerd het zwerfvuil op te ruimen en de jongetjes in de eettent die zo graag op de knoppen van de camera wilden drukken. Deze indrukken blijven me bij.

Het Katherina klooster was de moeite waard. Een mooi overzicht van het complex had men vanaf de berg naast het klooster. De geschiedenis van dit klooster kan je o.a nalezen op www.sinai4you.com/santa/ Wat geloof niet allemaal teweeg brengt....In ieder geval een berg schedels in het knekelhok van monniken die hun leven lang hebben gediend. De race van 42 minuten met de Toyota 4 wheel drive door de woestijn naar de oase, waar het eten wachtte aan de noordkant van de Canyon, was een beproeving maar tevens ook een belevenis. Woestijnrijden is toch een vak apart. We slipten weg in de zachte woestijn zand, namen heuvels en we werden in dalen gestort, we denderden letterlijk in de cabine. De chauffeur had ons

nog vooraf gevraagd of we klaar waren voor: "A dive in the dessert". Yessss... was ons eensluidend antwoord.....Wisten wij veel.... Die reis naar de oase waar we water, cola en een typische woestijnhap kregen n.l. tonijnsalade..., hebben we ook weer overleefd.

Dan de wandeltocht van ruim een uur door de white Canyon. Niks wandeltocht: klauteren, afdalen en behoedzaam voortschrijden! En dan nog zorgen dat men voor donker binnen is. Omdat we ook een Duits echtpaar op leeftijd in de groep hadden, ging het langzamer dan de gids had gepland. Ze hadden bij elke hindernis hulp nodig en er waren vele 'Über rasch ungen...' De grootste was wel dat de Canyon dood liep er men er alleen uit kon komen via een provisorisch gerepareerde ladder en een opgang van totaal zo'n 10 meter hoog. Jannie moest toch maar haar hoogtevrees overwinnen. Er was geen weg terug. De duisternis wachtte niet en die viel al snel in toen we met zijn allen uit deze bijzondere kloof waren geklommen en met de Jeep terug naar het veilige hotel konden.

Henk Betlem

